

DOTZE FICCIONS SOBRE EL FUTUR D'EUROPA

La ficció europea

Cristina Morales

Pau Badia

Guai no ho era, perquè jo era petita i encara no estava socialitzada amb el codi del que molava i el que no molava, però sí que tenia una vaga idea de què era i què no era modern. I modern era veure una sèrie de televisió que semblava una sèrie de dibuixos animats pels colors brillants que tenia i per com d'histrionics eren els actors. De fet, la caràtula i els crèdits de la sèrie eren animacions i, probablement, per això em vaig enganxar a un producte televisiu pensat estrictament per a adults, perquè es cagava en tot allò que a l'escola ens ensenyaven que era bo: la democràcia amb els seus policies, les seves eleccions, els seus bancs i les seves dones accedint al món laboral.

L'última frase que apareixia als crèdits de la sèrie era la següent: "Desenvolupat amb l'ajuda de l'European Script Fund com a part del Programa MEDIA de la UE".

GOROSTIZA: La mujer es un ser frágil y delicado por naturaleza que necesita de la protección de la ley y que requiere todas nuestras atenciones.

MATÍAS: ¡Shúpatesa mandarina!

MAKINAVAJA: ¿Frágil? Me parese quejtá ujté mu equivocao, caballero. Todas las jai, dedde la má guapa hatta la má cardo, tienen un sentío innato desarrollao pa jodé la vida del hombre.

GOROSTIZA: ¿Usted cree?

MAKINAVAJA: Sí. Etto ta sientíficamente comprobao. Y la cosa e má shunga, polque deppué

le rechasa por debilidad.

GOROSTIZA: O-o-oiga, pero habrá excepciones, digo yo.

EL PIRA: Homologá, na de na.

MAKINAVAJA: Ella lo que bujcan e un masho que la dominen y la sometan, pa así sentilse realisada como mujé humana.

GOROSTIZA: Mmm, si no digo que no tenga usted razón, pero es que yo a mi mujer soy incapaz de negarle nada.

EL PIRA: ¿Y qué tal le va?

GOROSTIZA: No, si... La verdad es que la mía ha hecho de mí un desgraciado. He dejado de ver a los amigos, trabajo de sol a sol... He hipotecado la casa, el velero, el chalé de la playa...

MAKINAVAJA: Lo que yo le digo.

GOROSTIZA: No, si... Mi mujer es mucha mujer.

MAKINAVAJA: Lo que pasa ej quejtá ujté ossecao.

MATÍAS: Ujté lo que tiene casé e poné lo güevo ensima la mesa.

EL PIRA: Hasé valé su autoridá.

MATÍAS: Eso é.

GOROSTIZA: No, no, si yo, a veces, ya lo pienso, ya, pero es que ustedes no la conocen. Tiene una forma de decir «Gorostiza, que no me has firmado el cheque» que me derrite.

MAKINAVAJA: Allá cada cuá. Pero pa mí aún no ha nasío la mujé que me haga perdé loremus.

EL PIRA: Leshe, ¿qué e eso de perdé loremus?

MATÍAS: Pue e como perdel culo pero en fisno.

Era una finestra oberta de bat a bat a l'estiu que donava a una piscina, a una prunera, a un codonyer i a un gronxador. A l'altra banda, els dos sofàs i la tele. Els dos sofàs, en angle recte entre si; i la tele, en angle recte amb la finestra. Només s'obria de bat a bat a partir de les nou de la nit, perquè refresqués. Abans d'aquesta hora, el saló era un búnquer tancat a pany i forrellat per lluitar contra la llum abrasadora del mes d'agost, que, diguin el que diguin, és el menys calorós de tots els mesos estiuencs. El més fotut sempre era el juny, quan una estava fins al cul d'exàmens. Jo estudiava en calces i, quan començava a perdre la correcció postural

i a escarxofar-me, les tetes se m'espatxorraven contra la taula, que per ser de vidre els mugrons se'm posaven com pedres i un calfred refrigerant em feia esternudar.

Però la casa on jo em vaig treure el Batxillerat no és la de la finestra, la prunera, la tele i tot plegat. Aquella la va executar el banc el 1998, no perquè els meus pares no poguessin pagar la hipoteca, sinó perquè la casa era l'aval de l'empresa familiar, que va fer fallida el 1996 i es va endur l'aval per davant. Els meus pares es van separar el 1999 i la sèrie de Televisió Espanyola "Makinavaja" va començar a emetre's el 1995. La nota de premsa que anunciava el llançament de l'European Script Fund, o sigui, el Fons del Guió Europeu, resava, entre moltes altres coses, el següent: "L'escriptura i el desenvolupament de guions i de la fase de preproducció són crucials per a la ficció en producció cinematogràfica i televisiva".

Entra la dona d'en Gorostiza al bar.

DONA D'EN GOROSTIZA: Gorostiza, que no me has firmado el cheque.

GOROSTIZA: Perdona, perdona, mi amor. ¿Cuánto quieres? ¿Cincuenta, cien, ciento cincuenta?

MAKINAVAJA: Coño, Gorostiza, podías presentá a lo amigo —s'acosta a la dona d'en Gorostiza i li besa la mà—. Makinavaja. Nasío para servir'la. ¿Quiere ujté sentarse y tomar argo, prinsesa?

DONA D'EN GOROSTIZA —donant-li l'esquena i dirigint-se a una taula—: Por qué no.

MAKINAVAJA: A vé, Matía, lah pieleh de la señora —dirigint-se a ella—. E mi secretario.

MATÍAS —retirant-li les pells de l'esquena—: Quién miba a desí a mí en La Modelo quiba a terminá de secretario.

MAKINAVAJA —dirigint-se al Pira—: A vé, camarero. Una botella de shanpán, y cuando digo shanpán digo shanpán fransé —s'asseu davant d'ella en una taula.

MATÍAS —al Pira i a en Gorostiza—: ¡El que desía que no peldía loremu! ¡Jajaja!

EL PIRA: Anda, que la cara de lelo que se la puejto... ¿Pue no ma llamo «camarero» el mu cabrito?

GOROSTIZA: Si ya lo decía yo, es que mi mujer es mucha mujer.

MAKINAVAJA —a la dona d'en Gorostiza—: Bueno, ujté dirá lo que le guttaría hasé. Una dijcoteca, un bingo, un sineclú... Bueno, o quisá, si lapetese, podríamos dar un paseíto en barca por el puerto.

DONA D'EN GOROSTIZA: Al puerto no, que igual cogemos frío, capullo. Así que, en vez de andar haciendo el guiri por ahí, ¿por qué no me llevas directamente a un meublé y echamos

un buen polvo?

Jo tenia deu anys, era agost i m'escarxofava al sofà quan la casa ja no estava a les fosques, que era (un no andalús podria pensar que paradoxalment) durant la nit. El meu sofà de filla gran era el de davant de la finestra. La meva mare, el meu pare i la meva germana petita, es devien asseure totes juntes a l'altre, amuntegades? Crec que hi havia un tercer sofà davant del meu. La finestra et quedava a sobre i, aixecant les cames per sobre del cap, podies obrir-la i tancar-la tocant-la amb els peus i els genolls mentre miraves la tele. Veure la tele era una activitat fonamental en la meva vida, vertebradora de la consciència, imprescindible per ser efectivament i simbòlicament en el món, però veure *Makinavaja* amb els meus pares durant els capvespres d'estiu era tot el contrari. Veure *Makinavaja*, i veure-la amb els meus pares, i riure amb els meus pares i els meus pares amb mi, era, malgrat tot, un acte dissolvent per a la meva socialització i a la vegada, i precisament per això, un dels primers passos cap a la meva politització en el sentit anarquista.

L'increment del nombre d'emissores i canals requereix un augment de la producció, especialment pel que fa a la ficció. Malgrat el gran nombre d'autors talentosos, Europa no serà capaç de fer front a la creixent demanda de producció a no ser que es prenguin mesures de suport a l'escriptura i al desenvolupament de guions de qualitat i se'ls ajudi a arribar a la fase final de producció.

Sense cap mena de dubte, existia aquest tercer sofà. Era el sofà en el qual la meva mare, només arribar de l'hospital, va dipositar la meva germana acabada de néixer en un fosc migdia del 7 de juny de 1992. Va acceptar, llavors, la meva mare, obrir mínimament la persiana per tal que pogués contemplar al nadó. Va estirar una petita tovallola i allà la va estendre. Era vermella, llarga, silenciosa i palpitant; un cuc. La meva mare va començar a dir-li Cuquet, sense que li importés (o potser sense ni tan sols caure-hi, fet que fa que l'apel·latiu fos encara més genuí) que dir-li "cuc" a algú es considera despectiu segons el codi especista de la nostra socialització. Però ella i el meu pare eren gent de camp (l'una) i de muntanya (l'altre), i no tenien absolutament res en contra dels cucs (oposició que la meva germana sí que desenvoluparia quan comencés a descobrir el fatal significat social de les paraules, època que coincidiria amb la mudança a la ciutat en la qual jo estudiaria Batxillerat). El que la meva mare evocava anomenant-la Cuquet eren uns ninots molt famosos en aquells moments, els Gusiluz: uns cucs de peluix als quals se'ls il·luminava el cap, que era de plàstic. Estaven pensats per als nens amb por a la foscor. Jo, de juny a setembre, feia servir el meu Gusiluz de dia.

Així doncs, tenim tres sofàs en U, una finestra damunt d'un dels sofàs laterals i una tele de mida mitjana enfront del sofà central. La tapisseria és d'un cotó fi, i estirar-se en calces era com posar-se una els seus texans més gastats, els que millor li quedaven. M'acaben de fotre un "manguerasso" al pati (que no significa, com amb el concepte de cuc, res violent: fotre's un "manguerasso" és dutxar-te ràpidament amb la manguera) per treure'm el clor de la piscina, però tan aviat com el meu pare m'ha donat per dutxada, m'he tornat a llançar en bomba perquè, a causa del contrast de temperatures, sents l'aigua de la piscina molt calenteta i gustosa. Abans el meu pare em renyava i m'obligava a dutxar-me una altra vegada; però en algun moment es va resignar i ja deixava que em llancés a la piscina tranquil·la, sortir, eixugar-me, entrar a casa, deixar-me posar les calces i escarxofar-

me al sofà. La llum que entra és gris, no gris-tempesta sinó gris-descans de la calitja.

[DIBUIX MANGUERA]

MAKINAVAJA: Sus deseos son ordene pa mí. ¿Vamo?

MATÍAS —dirigint-se a en Gorostiza—: Oiga, que se va su señora.

EL PIRA —sortint de darrere de la barra amb una ampolla i dues copes—: Joé, ¿tan rápido? ¿Y el shanpán?

MAKINAVAJA: Trae pacá eso.

DONA D'EN GOROSTIZA —sobant-li la cara a en Gorostiza—: Gorostiza, me voy con este señor. Si llego tarde esta noche, no te olvides de sacar al perro y el cubo de la basura—donant-li un copet amb el palmell de la mà a la galta—. ¿Entendido?

GOROSTIZA: No, no, mi amor, no. Y toma el cheque.

MAKINAVAJA —piula—: ¡Chs chs chs chs! De eso nada, caballero, que lo gasto y caprisho de su señora corren de mi cuenta.

En Matías li torna les pells a la dona d'en Gorostiza.

GOROSTIZA —dirigint-se a en Makinavaja—: ¿Pero no decía usted que había que tratarlas a patadas?

MAKINAVAJA: ¡Oiga, ssh! Que yo a ujté lacabo de conosé y no tengo polqué dal'le ejplicacione de mi vida privada, ¿fale? —surt del bar amb la dona d'en Gorostiza.

MATÍAS: Parese mentira, el Maki, ligarse a una señora teniendo al marío de cuelpo presente.

GOROSTIZA: No, no, no. Si a mí, lo que me jode, no es que me ponga los cuernos. ¡A mí, lo que me jode, es llegar a casa y no tener la cena preparada!

EL PIRA: En eso le doy la rasón, Gorostisa, camí también ma pasao, y eso cabrea...

Els meus pares es pensaven que era la por a la foscor el que feia que m'aixequés a la nit i em quedés callada i quieta al llindar de la porta de la seva habitació, que sempre deixaven entreoberta. Per això em compraven Gusiluces. Però jo, pel que m'aixecava, era per enxampar-los follant. Existeix socialment aquest lloc comú (creat per la necessitat capitalista de dissoldre els vincles afectius al mínim imprescindible per a la reproducció) segons el qual als descendents els fa feredat o fàstic ja no veure, sinó simplement imaginar als seus ascendents follant. Però amb trenta anys la meva mare i vint-i-vuit el meu pare, eren un home i una dona bellíssims que van edificar el cànon de bellesa que avui, sent

adulta, intento destruir per aprendre a desitjar a qualsevol. Ho tinc fotut perquè els meus pares eren alts, atlètics; ella, morena amb els cabells arrissats, ulls verds i pell claríssima, i ell de cabells llisos i rossos, ulls celestes i pell originàriament claríssima però bronzejada perennement per les hores de feina a la muntanya. Que el meu pare, quan més bronzejat estava, fos durant els hiverns nevats, era tan poc paradoxal com els migdies foscos. Ho tinc fotut perquè, a més de ser atractius, anaven en pilotes per casa, sobretot durant l'estiu. A la meva mare li saltava l'oli a les tetes mentre fregia els ous, i el meu pare a vegades portava molles de pa al borrissol públic.

En Makinavaja entra al bar i tots se'l queden mirant.

MAKINAVAJA: ¿Qué pasa?

EL PIRA: ¿Pero dónde va tú vejtió de maricón?

MAKINAVAJA: ¿Pero qué dise? ¿No ve que e un modelo exclusivo dataurfo Domíngue? Tela guay, Galisia calidade. Lo mejó cái en el mercao.

EL PIRA: Po parese un maricón.

En Popeye riu molt.

MAKINAVAJA —dirigint-se a en Popeye—: ¿Tú de qué te ríe, tarao?

EL POPEYE: Si yo no me río de na.

MAKINAVAJA: Hombre, si yo comprendo tu risa ignorante. ¿No veh que yo también he vivió embrutesío en ette ambiente de degeneración culturá que noh rodea?

Així doncs, finestra de bat a bat, llum grisa alleugeridora, tres sofàs: en un, la filla petita en calces acompanyada per un dels progenitors, que està o en calces o en calçotets; en l'altre sofà, l'altre progenitor en calces o en calçotets, però sol, i en el sofà restant i també sola i en calces, la filla gran. Estirada en aquell sofà vaig passar jo les fites de la meva infantesa: l'única i memorable “manta de palos” per part de la meva mare cridant-me filla de puta i la troballa de la masturbació, i tot amb la tele posada. Que bé quan una no guarda el record d'haver sigut reprimida sexualment. Quina decisió més brillant, la d'aquells pares de trenta anys veient a la seva filla de vuit masturbant-se i no dir-li res. Veient a la seva filla de vuit intentant masturbar a la seva germana de dos (que no parava de riure) i fer com si res. Passar de llarg, seguir amb la tele posada. Jo només vaig començar a tancar-me al lavabo quan les cotes de plaer a les que arribava em van espantar. Començava a estar socialitzada, com li passava a la meva germana amb la paraula *cuc*, en el codi de la culpa.

L'objectiu de l'European S.C.R.I.P.T (Stands for Support for Creative Independent Production Talent, en català, “Plataforma de Suport a la Producció de Talent Creatiu i Independent”) Fund, una iniciativa del Programa MEDIA 92 de la Direcció General d'Informació, Comunicació i Cultura, és donar suport econòmic als autors, directors i productors per al

desenvolupament i reproducció dels seus guions.

EL PIRA: Ottia, qué mar güele.

EL MORO MIELDA: Pues a mí no me miréis, ¿eh?, que yo no he sido, —assenyalant l'home que té assegut al davant— ni este tampoco.

EL POPEYE: Oye, pue aquí nojtá labuelo, asín catenío que sé er Maki. A vé, levanta lalerón —li aixeca un braç i li olora l'aixella—. ¡Uuufff, ooghh, buafff! ¡Cafissia ma insopoltable! ¡Uuuh!

MAKINAVAJA: Hombre, yo reconojco que güele fuerte, pero bueno, cuandojtá uno dijpuerto a cambiá de lú...

EL PIRA: Mimmamente etto é esensia de mierda pura.

MAKINAVAJA: ¿Pero qué dice, eeh? —treu un pot de perfum—. Difinití de Diol. Se lo he compraó al Boquerón de por decomiso. Casi cincuenta duro macottáo.

Entra en Matías al bar.

MATÍAS: A ve, camarero. Un café con leshe y shurro y una copa de techaco —ensuma el seu voltant—. Ottia, qué mal güele aquí.

Com diu el senyor CARLO RIPA DI MEANA, aquesta preparació és vital per a l'èxit de qualsevol projecte.

En Pira y En Popeye riuen.

MATÍAS: Oye, camarero —assenyalant a en Makinavaja—. Me parese caquí ette señó sa cagao ensima —en Makinavaja es gira i el mira—. ¡Ottia, Maki, perdona! ¡No tabía reconosío! ¿Ej que ta hesho maricón?

FILLA GRAN: Mamá, ¿maricón es un hombre que huele mal?

MARE: No, cariño. Maricón es un hombre al que le gustan los hombres.

FILLA GRAN: Ah vale.

PARE: Pero es una palabrota y las cosas que decimos en casa no las puedes decir fuera de casa, ¿eh?

FILLA GRAN: Que síiiiiiiii.

MAKINAVAJA: ¡Otro! Pero abuelo, ¿no ve que e un modelo de la modarternativa? Lo que pasa é que vivimo demasiado enserraó nel barrio. Hay quempesá abrirse un poco, salí al esterío.

MATÍAS: No, si... A mí no me tieneh que dah ninguna ejplicación. Yo ya hasía alguno día que te notaba algo rarillo —riu molt fort.

MAKINAVAJA: Ej que, dedde luego... Cuando uno gosa de la incomprensión de lo demá...

Un home des de fora del bar fa senyals als de dins perquè cridin a en Makinavaja.

EL POPEYE: Oye, Maki, me parese que se señó te quiere desí argo.

MAKINAVAJA: ¿A mí? Pero si yo no le conojco de na.

EL POPEYE: Pue dise que vaya pa la puelta.

MAKINAVAJA: A ve que quiere ette.

L'home entra, ensuma i es dirigeix a en Makinavaja.

CARLO RIPA DI MEANA: Sol donar-se el cas que en la producció de pel·lícules i sèries europees, la preproducció es desatén a causa de la falta de temps i de diners.

HOME: Qué bien hueles, oi... Oye, ¿cuánto?

MAKINAVAJA: Eeh... ¿Cuánto de cualó?

HOME: Hombre... ¿qué vasé? Que cuánto por hasérmelo nelretrete.

MAKINAVAJA: ¡Pero bueno! ¿Cómo me lo viasé yo contigo? ¡Pero por quién majtomaó, me cagontó!

HOME: Ah, ¿pero tú no eres maricón?

En Popeye y en Matías riu en molt fort.

FILLA GRAN: A ese hombre el maricón le huele bien, ¿verdad?

PARE —rient—: Hay que ver las preguntitas de la niña.

MARE: Sí le huele bien, cariño.

FILLA GRAN: Entonces un maricón puede oler bien o mal, ¿no?

MARE: Claro.

HOME: Ay, pero qué confusión más tonta... Es que asín vestido y con ese perfumazo... Ay, bueno, bueno, pues nada.

MAKINAVAJA: Mira, suelte tiene de que no me quiero manchá el traje, que por musho meno detto me tienen a mí guardáh lah cusharah en Carabanshé, ¿tentera?

CARLO RIPA DI MEANA: Aquest àmbit sembla estar, per tant, entre els més apropiats per a la implementació dels “diners-llavors” de MEDIA 92, amb la vista posada a donar un impuls a la producció de la ficció europea.

HOME: ¡Uy, qué susto!

MAKINAVAJA: ¿Qué sutto? ¡Venga, largo aquí, mariconaso! ¿Pero tú ha vitto, Popi? ¿No se lo quería hasé conmigo nel váte? Ya desía yo que nojtábamo preparao pantrá en Europa.

EL POPEYE: Hombre, ej que tú también va por ahí provocando.

FILLA GRAN: ¿Entrar en Europa qué es?

FILLA PETITA: ¿Eres tonta?

FILLA GRAN —intentant tocar la filla petita amb un braç per pegar-la, però sense aixecar-se del sofà—: ¡A ver si es que tú lo sabes, lista, lista, que no sabes ni leer, tontalculo!

PARE: ¡Ya está bien!

MARE: Es que España está con otros países muy modernos en una comunidad de países, que se llama Comunidad Europea.

FILLA GRAN: ¿Porque España es moderna?

PARE: Tú eres más moderna que España, hija.

FILLA GRAN: Porque a mí no me gustan las sevillanas, me gusta Bom Bom Chip.

FILLA PETITA: ¡Tontaaaaaa!

FILLA GRAN: Ojalá te mueras.

MARE —intentant tocar la filla gran amb un braç per pegar-la, però sense aixecar-se del sofà—: ¡Que sea la última vez que le dices eso a tu hermana!

FILLA GRAN: ¡Pero si no la he tocaooooo!

FILLA PETITA: ¡Ojalá te mueras!

Dotze ficcions sobre el futur d'Europa

Diari rellegit i reescrit en primera i tercera persona

Mireia Sallarès

El mar gris

Eluned Gramich

Dos bitllets a Namíbia

Djaimilia Pereira de Almeida

Reflexions sobre el futur d'Europa des d'una avioneta laosiana

Irene Solà

La ficció europea

Cristina Morales

Cap a Europa

Petar Matovič

Dues lletres

Nina Yargekov

El sistema de signes de Sala-Babot

Borja Bagunyà

Europa està perduda

Kate Tempest

Rondalla de la matança

Martí Sales

L'odi

Kallia Papadaki

Poemes sobre Europa

Juana Adcock

Cristina Morales

Cristina Morales és escriptora i Llicenciada en Dret i Ciències Polítiques. És autora de la novel·la *Lectura fàcil* (Anagrama, 2018), Premi Nacional de Narrativa de les Lletres Espanyoles 2019 i Premi Herralde de novel·la 2018. També ha escrit *Els combatents* (Cavall de Troia, 2013), obra guardonada amb el Premi INJUVE de Narrativa 2012. Els seus contes han aparegut en nombroses antologies i revistes literàries. Actualment és artista resident a la Fàbrica de Creació La Caldera de Barcelona com a integrant de la companyia de dansa contemporània Iniciativa Sexual Femenina.